

LA VALL DEL MOGENT

Publicació setmanal

Administració: Anselm Clavé, 5

Preu: 25 cèntims

Anarquisme o revolució?

«Arreu d'Espanya ha estallat un moviment revolucionari anarco-sindicalista. Una bomba col·locada pels revoltosos, fa volar el pont X, fent bolcar un tren de passatgers i produint alguns morts i nombrosos ferits. En diferents llocs han estat rompudes les línies del fluid elèctric. La força pública és trotejada pels revoltosos, repel·lent aquesta l'agressió i resultant un transeünt mort i dos guàrdies greument ferits. Les autoritats prenen enèrgiques mesures. El govern domina la situació. El ministre de la Governació diu que la tranquil·litat ha quedat totalment restablerta a tota la Península.»

Tot plegat sis jornades.

Sis jornades més, tristes i sagnants, per a afegir a la història d'Espanya.

Sis jornades durant les quals el poble conscient, que es posa i viu al marge de la revolta, resulta la víctima innocent del moviment.

I aquest poble víctima, quiet i pacífic, amb el qual tant s'ha jugat, i que tard o d'hora clamarà venjança, es pregunta: Es que vertaderament ha fracassat el moviment anarco-sindicalista?

Heus ací una pregunta difícil de contestar.

Si la revolta hagués estat portada amb l'intenció d'implantar l'anarquia a la nostra terra, vertaderament hauria estat un fracàs i una tragèdia del tot ridícula.

Si, en canvi, els seus organitzadors, com nosaltres creiem, només es proposaven portar uns dies de dol i de desordre a Espanya, pel sol fet de donar unes hores d'esplai al seu esperit revolucionari i maligne, creiem que han reeixit sobradament, com cada volta que s'ho proposen, puix que estem tips de veure com quatre Inconscients, sense cap pla ni cap organització aprofitables, logren posar en moviment tota la força pública de la nació, fent trontollar el mateix govern, semblant el pànic arreu de la nostra terra i sumint en la dolorosa misèria a innumerable i honorades famílies que han viscut sempre

alienes a tota classe de partidismes i, per tant, innocents completament del tot.

Creiem nosaltres que seria molt més pràctic evitar aquestes revoltes que reprimir-les un cop ja esclatades. La policia segurament està enterada moltes vegades de les maquinacions tèrboles que es porten a cap a la penombra de les grans urbs, que, d'evitar-les a temps, estalviarian molts dies de dol a nombroses famílies honorades i molta sang innocent.

Val més prevenir que curar.

NYAC

Un comentari a la sessió extraordinària del Parlament Català

No és pas cap descobriment el que l'Esquerra, al seu dia, no tenia enllestida la seva candidatura, i, per tant, que s'havien de suspendre les operacions electorals que havien d'efectuar-se el dia 10, i que els vingué com l'anell al dit la proclamació de l'estat d'alarma.

El senyor Conseller, en un discurs de color d'ala de mosca, defensà les mesures emprades en la passada revolta anarco-sindicalista i la qualificà d'angoixosa i de més greu que a la resta d'Espanya.

Aquest discurs gris que féu, en nom del Govern de la Generalitat, el senyor Santaló, el contestà el senyor Ventosa i Calvell en nom de Lliga Catalana i demostrà ben palesament l'equivocació novament soferta; perquè aprofitar-se precisament d'un conflicte d'ordre públic per una finalitat política d'ordre electoral no és lògic, perquè, qui el dia 9 podia assegurar que el dia 17 estariem en les mateixes condicions d'anormalitat? Es completament absurd això. I dic jo que els de l'Esquerra no seran d'una manera directa culpables d'aquesta revolució social, però hom recorda encara el procedir d'aquells que es permeten de fer i tolerar campanyes contra els tribunals de justícia; d'aquells que diuen que si perdien farien la revolució. i després volen que els elements pertorbadors de l'ordre social es mantinguin a ratlla; com també d'aquelles campanyes, que no pas molt lluny d'ací n'és testimoni «que als adversaris polítics, si cal, escopir-los la cara, i otras hierbas, dient-los que no temin, que res no els passarà». Això és el fruit de la demagògia i no d'aquesta «democràcia» que es parla.

Es demostra categòricament que el Govern ha comès una transgressió legal, en disposar la suspensió de les operacions electorals. No s'han de confondre els termes: el Parlament Català no hi és per convertora; ell és el sobirà i era ell qui havia d'acordar aquesta disposició, i mai pot servir-se, cap partit, de l'alteració de l'ordre públic per una finalitat electoral. Això mail!

Els senyors Lluhi, Lloret i Simó Bofarull, en nom de les minories, també es mostraren conformes amb el que manifestà el senyor Ventosa i Calvell.

El senyor Fronjosà, en nom de la minoria socialista, no ho entenia com els altres, com es natural, i deia que les maquinacions de la F. A. I. eren a profit de les dretes, però el senyor Fronjosà no veia, que com vulgarment es diu «ficava els peus a la galleda», perquè de no haver estat aquest moviment no era possible declarar l'estat de prevenció i alarma, i per consegüent el què se n'ha aprofitat és l'Esquerra, per a no fer-se les eleccions, que per les seves «cosetes» han estat ja suspeses dues vegades, i com tot Catalunya sap, a hores d'ara encara ignora com ni de quina manera podrà fer la seva llista perquè sigui de l'agrado de tots els seus i tothom estigui content.

El senyor Santaló provà de desfer el contundent discurs que en termes claríssims i d'una manera eloqüent el senyor Ventosa i Calvell demostrà l'equivoc que sofria novament l'Esquerra, i el senyor Conseller Primer es trobava en un gran nerviosisme per no atinar que contestar, i en aquest mateix estat la majoria també l'hi acompanyava.

El senyor Lluhi digué que entenia que l'article 27 de l'estatut interior era per entendre que el convocar la sessió extraordinària havia d'ésser de l'exclusiva responsabilitat del President de la Generalitat.

Aquesta sessió extraordinària és un altre «èxit» de l'Esquerra.

* M. ALL

LA VALL DEL MOGENT
felicita de tot cor els seus lectors, subscriptors i afavoridors, en les Pàsques de Nadal i els desitja un pròsper Any Nou.